

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/1/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817208653
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817208653.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, AK Bratislava, Mýtna 48, P.O.BOX 205, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: U. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XX, o zaplatenie 5.601,22 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10Csp/159/2017 - 72 zo dňa 5.2.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5.601,22 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.400,- eur od 17.12.2016 do zaplatenia z dôvodu, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.4.2014 úver vo výške 4.400,- eur s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 21,9 %, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. V rozpore so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy dlžník svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnil riadne a včas a z tohto dôvodu právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky, ku ktorej následne došlo dňa 22.11.2016.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 2.871,19 € s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 17.12.2016 do zaplatenia, v prospech účtu žalobcu č. P XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX s uvedením variabilného symbolu: XXXXXXXX, a to v splátkach po 50,-€ mesačne, pričom každá zo splátok bude splatná vždy do posledného dňa toho ktorého kalendárneho mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. Omeškaním so zaplatením ktorejkoľvek splátky sa stáva splatným celý dlh.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III. Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov konania.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, §52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka, § 53 ods. 1, §53 ods. 2, 3, § 53 ods. 5, § 54 ods. 1, ods. 2 a § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo a právne odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola dňa 23. 04. 2014 uzatvorená zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 4400 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splatiť v 120 mesačných splátkach, a to vo výške 89,93 eur mesačne, a to k 20 dňu v kalendárnom mesiaci. Splatnosť prvej splátky bola dňa 20. 06. 2014 a konečná splatnosť úveru bola dňa 20. 05. 2024. Nakoľko žalovaný porušil zmluvu tým, že ju riadne nesplácal, právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť ku dňu 22.11.2016. Čo sa týka samotného úveru, súd podrobným preskúmaním zmluvy zistil, že v zmluve absentuje správne uvedenie jej podstatnej náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch a to celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve je pri celkovej čiastke spojenej s úverom uvedená suma 10.793,22 eur, tento číselný údaj je však nesprávny a zrejme zavádzajúci. Podľa § 2 písm. h) zákona o spotrebiteľských úveroch je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, pričom v zmysle zmluvy spotrebiteľský úver bol poskytnutý vo výške 4.400 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v 120 splátkach, a to vo výške splátky 89,93 eur, spolu to predstavuje sumu 10.791,16 eur. Celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť tak predstavuje súčet poskytnutého spotrebiteľského úveru, vrátane úrokov a poplatkov tak predstavuje sumu 10.791,16 eur. Vzhľadom na túto skutočnosť súd uvedenie sumy vo výške 10.793,22 eur v zmluve, ako aj štandardných európskych informáciách považoval za zavádzajúce vo vzťahu k spotrebiteľovi a v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Ďalej mal za preukázané, že v zmluve o úvere absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška celkovej mesačnej splátky bez rozdelenia istiny a úrokov. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročný a bez poplatkov. Súd sa zaoberal aj výškou dohodnutého úroku z úveru, ktorého výška v danom prípade predstavovala 21,90 % ročne. Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou nad 5 rokov v 04/2015 činil úrok 10,43% p.a. Z toho je zřejmé, že ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi v danom prípade viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v tomto období bankami. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1MCdo 1/2009 zo dňa 31.7.2009). V danom prípade teda ide o neprimerané vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore dobrými mravmi, preto je s poukazom na ust. §39 OZ (Občianskeho zákonníka) zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. „Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver, poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosť za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ).“ (pozri rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 25. septembra 2013 č. k. 3Co 151/2013). Vo vyššie uvedených rozhodnutiach tak súd považoval za rozporné s dobrými mravmi poskytnutie úveru spotrebiteľovi za cenu prevyšujúcu o 100% priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Vzhľadom na vyššie uvedené závery aj preto súd považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú (§41 Občianskeho zákonníka). Súd pre úplnosť zároveň uvádza, že

uplatnené poplatky, t.j. ako uviedol vo vyjadrení žalobca - 87,16 € za správu úveru, 3,04% za poistenie úveru a poplatok za vystavenie upomienky vo výške 25,- € sú neprijateľné zmluvné podmienky v rozpore so spotrebiteľským právom, ktoré spôsobujú výraznú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami dodávateľa finančnej služby a spotrebiteľa, nakoľko jednoznačne zvyhodňujú len dodávateľa a uvedené platby ďalej umelo navyšujú už aj tak dosť vysokú úrokovú mieru. Pokiaľ ide o poplatok za poistenie úveru, súd uvádza, že poistenie bolo dohodnuté len formálne a takisto len umelo navyšilo úver. Ak by tomu tak nebolo, banka by sa mala snažiť v prvom rade preveriť žalovaného, prečo úver nesplácal a či by nemal byť krytý práve týmto poistením, ako poisťným rizikom. Banka tak neurobila, resp. nepredložila žiaden dôkaz, že túto skutočnosť preverovala. Takisto poplatok za upomienku vo výške 25,- € je privysoký a neodzrkadľuje reálnu hodnotu služby, resp. úkonov, ktoré banka vykonala za účelom tohto poplatku. Pôvodný žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 4.400 eur, pričom žalovaný uhradil celkovo sumu 1.528,81 eur, ktorú celú úhradu započítal na úhradu istiny v zmysle ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, preto pri súčasnom závere o absolútnej neplatnosti o výške úrokov z úveru súd zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 2.871,19 eur a v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 251, § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku s tým, že žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel, a to v časti o zaplatenie 2.871,19 eura, čo predstavuje úspech žalobcu 51,26 % a neúspech 48,74 %, čo predstavuje úspech žalovaného. Vzhľadom na nepatrný úspech žalobcu, teda 2,52 % súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

6. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca, a to voči výroku č. II. a súvisiacom výroku č. III. o trovách konania. Možno teda konštatovať, že výrok č. I. z rozhodnutia súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Dôvodom napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie bolo ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, teda, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Žalobca konštatoval, že žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie na pojednávaní dňa 5.2.2019 žalobcom uplatnený nárok uznal. Rovnako túto skutočnosť konštatuje aj súd prvej inštancie v ods. 5 odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nakoľko boli splnené zákonné podmienky pre rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku, súd prvej inštancie mal a bol povinný na základe uznávacieho prejavu žalovaného o tomto spore rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa ust. § 282 CSP tak, ako žalobca navrhol bez toho, aby vyhodnocoval skutkový stav, predložené dôkazy a bez toho, aby vykonával právne posúdenie skutkového stavu z hľadiska hmotného práva, pretože takýto postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s podstatou rozhodovania na základe uznania nároku podľa ust. § 282 Civilného sporového poriadku. V prípade uznania nároku žalovaným, súd neskúma hmotnoprávne predpoklady uznania. Takéto posudzovanie skutkového a právneho stavu je potom logicky pojmovo vylúčené i v prípadnom odvolacom konaní, pretože by tým priamo negovalo podstatu rozhodnutia na základe uznania nároku a procesnoprávne účinky uznávacieho úkonu žalovaného, ktoré nie je možné vziať späť. Zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Obo/380/98 z 18.3.1999, zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod č. R 10/2000. Zároveň poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obo/38/2009 zo dňa 25.3.2010. Z tohto dôvodu žalobca žiadal, aby súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi súdom prvej inštancie zvyšnú, rozhodnutím zamietnutú sumu 2.730,03 eura, ktorú súd prvej inštancie druhým výrokom zamietol, a to aj spolu s príslušenstvom, pričom súhlasil so zaplatením tejto sumy v 50,- eurových mesačných splátkach určených súdom prvej inštancie.

7. K žalobcom podanému odvolaniu sa žalovaný písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Podľa ust. § 282 CSP, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

10. Podľa ust. § 285 CSP, odôvodnenie rozsudku pre uznanie nároku obsahuje len stručnú identifikáciu procesného nároku a právny dôvod vydania rozsudku pre uznanie nároku.

11. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ako aj právnym posúdením uplatneného nároku súdom prvej inštancie a následne uplatnenými odvolacími námietkami odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval v konaní správne, správne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na vecne správne právne závery súdu prvej inštancie.

12. Na presvedčivosť svojho rozhodnutia odvolací súd dodáva nasledovné. Odvolací súd konštatuje, že je potrebné dôsledne odlišovať účinky procesného uznania nároku od hmotnoprávneho uznania dlhu. V posudzovanom prípade došlo k procesnému uznaniu žalobcom uplatneného nároku samotným žalovaným, pre platnosť ktorého sa nevyžaduje splnenie hmotnoprávnych predpokladov pre uznanie dlhu vyjadrených v ust. § 558 Občianskeho zákonníka, avšak v sporoch s ochranou slabšej strany je potrebné pristúpiť k vyhodnoteniu procesných predpokladov uznania dlhu pred súdom. V prvom rade poukazuje na rozsudok Súdneho dvora z 11. marca 2020 vo veci C511/17 a to bod 25 z ktorého vyplýva, že s cieľom zabezpečiť ochranu vyžadovanú uvedenou smernicou môže byť nerovný stav medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, nezávislým od samotných strán. V druhom rade je potrebné poukázať na správne aplikovanie ust. § 282 CSP v priamom spojení s ust. § 300 CSP pri spore s ochranou slabšej strany. V tomto ustanovení sú vyjadrené dve zásadné pravidlá aplikácie všeobecných ustanovení o konaní, a to pravidlo subsidiarity a pravidlo primeranosti. V tomto kontexte je podstatné pravidlo primeranosti, ktoré podmieňuje aplikáciu všeobecných ustanovení o konaní so zreteľom na charakter spotrebiteľského sporu, vo svetle zvýšenej protektívnej ingerencie súdu v týchto druhoch sporov. Z tohto pohľadu odvolací súd u spotrebiteľa nevyklučuje aplikáciu ustanovenia § 282 CSP, avšak toto ustanovenie sporového poriadku možno v spore s ochranou slabšej strany - spotrebiteľa aplikovať len za predpokladu, že uznávací prejav vôle spotrebiteľa pred súdom bude informovaný, tak ako odvolací súd nižšie špecifikuje.

13. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že vyjadrenie žalovaného na pojednávaní konanom dňa 5.2.2019 nemožno považovať za taký prejav vôle, ktorý by vyvolával právne účinky predpokladané ust. § 282 CSP. Žalovaný v priebehu sporu pred súdom prvej inštancie, na pojednávaní konanom dňa 5.2.2019 síce uznal nárok žalobcu a žiadal, aby mohol splácať v pravidelných mesačných splátkach, avšak zo zápisnice ako ani zo zvukového záznamu z pojednávania nie je zrejmé v akej výške nárok žalobcu uznáva a ani skutočnosť, že by bol súdom prvej inštancie pred položením otázky smerujúcej k uznaniu nároku poučený o tomto procesnom inštitúte a jeho následkoch tak ako to vyžaduje ust. § 292 písm. b) CSP. V spotrebiteľských sporoch možno za relevantný považovať iba informovaný uznávací prejav vôle spotrebiteľa. Za takýto možno považovať iba taký prejav, ku ktorému spotrebiteľ pristúpil až potom, čo súd prvej inštancie riadne a preukázateľne vykonal poučenie podľa ust. § 292 písm. b) CSP, teda vhodným spôsobom, nie len v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, no najmä aj o iných možnostiach procesnej obrany (iných možnostiach potrebných na účelné bránenie jeho práv), tak aby boli spotrebiteľovi zrejmé rozsiahle následky procesného uznania žalobcom uplatneného nároku. Zároveň by takéto poučenie malo vytvoriť predpoklad pre vyvrátenie častokrát mylnej predstavy spotrebiteľa, že inak nemá možnosť žiadať súd o zaplatenie dlhu v súdom určených splátkach. Úkon žalovaného je potrebné posudzovať s ohľadom na celý jeho obsah. Z vyjadrenia žalovaného v podstate vyplýva, že si je vedomý existencie dlhu (výšku dlhu však v ústnom prednese nekonkretizoval) a žiada možnosť jeho postupného splatenia. V prípade spotrebiteľských sporov zároveň nie je uznanie dlhu žalovaným ako spotrebiteľom pred súdom takou skutočnosťou, ktorá by zbavovala súd povinnosti preskúmať spotrebiteľskú zmluvu, ktorá je právnym základom uplatneného nároku z toho hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky alebo či nie je potrebné a nutné prihliadnuť na oslabenie práva veriteľa voči spotrebiteľovi. Priečilo by sa zásade spravodlivosti, ak by v konaní pasívni spotrebiteľia boli zvýhodňovaní voči spotrebiteľom, ktorí dlh pred súdom uznajú a to častokrát len z obavy, že v opačnom prípade im nebude umožnené uhradiť dlh v splátkach, z dôvodu neinformovanosti, neznalosti svojich práv, pocitu bezmocnosti voči dodávateľovi, ktorý je v konaní právne zastúpený. Aj v tomto prípade okolnosti nasvedčujú tomu, že žalovaný existenciu dlhu nespochyboval, ale svoje vyjadrenie na pojednávaní, že dlh uznáva, však formuloval bez akéhokoľvek poučenia súdu o procesnom inštitúte uznania dlhu a jeho následkoch (o iných možnostiach potrebných na účelné bránenie práv), so snahou o docielenie možnosti úhrady svojho dlhu v splátkach. Aj zo samotného

odôvodnenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento prejav o uznaní dlhu spotrebiteľom nebol súdom zohľadnený ako taký prejav vôle, ktorý by vyvolával právne účinky predpokladané ust. § 282 CSP, ale ako prejav ktorý poskytol súdu prehľad o splnení základných predpokladov pre samotnú existenciu dlhu, ktorého výšku následne považoval súd prvej inštancie za potrebné ďalej skúmať a to z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nepostupoval v rozpore s ust. § 282 CSP, keď vo veci nerozhodol rozsudkom pre uznanie, svojím postupom plne rešpektoval a splnil povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy zameranej na ochranu spotrebiteľa.

15. Správnemu výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

16. Za daného stavu odvolací súd rozsudok v napnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

17. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách konania bola skutočnosť, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcovi ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov konania nevznikol. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa ust. § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nie len nerozumné, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného sporového konania.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).